

opusdei.org

Vijf kinderen op aarde en twee in de hemel

Alejandro en Adriana, die in de Mexicaanse stad Guadalajara wonen, vertellen ons het verhaal van hun gezin, met grote momenten van verdriet en nog grotere vreugden.

13-5-2022

Alejandro en Adriana ontmoetten elkaar op de universiteit in Guadalajara. Zij studeerde management en hij studeerde

rechten. Hun huwelijk vond kort na hun afstuderen plaats. Enkele maanden later vertrokken ze naar Pamplona, Spanje, voor postdoctorale studies aan de Universiteit van Navarra.

Adriana vertelt: "In Pamplona verwachtten we de geboorte van ons eerste kind. Maar we verloren onze baby door een miskraam." Het was een zeer pijnlijke ervaring voor hen, in een land dat ze net begonnen te leren kennen. "Het was de zwaarste beproeving die we tot dan toe hadden meegemaakt. Maar hun nieuwe vrienden in Spanje kwamen hen te hulp, en hun huwelijk werd er veel sterker door. Enkele maanden later keerden ze terug naar Mexico, met een kind in de hemel en een nieuwe baby op komst. Valentina werd niet lang daarna geboren, gevolgd door Jose Pablo, Maria Ines, Natalia, Isabel, en Josemaria. "Het kindje dat we in Spanje verloren, is

een deel van ons gezin. Als mensen ons vragen, zeggen we altijd dat we zeven kinderen hebben, want dat is de waarheid."

"Ons huwelijk is een spannend avontuur. God heeft zich nooit laten overtreffen in vrijgevigheid, en hij heeft ons op onverwachte wegen verder gebracht." Een van die paden is het verhaal van Isabel. "Zij was ons vijfde kindje en de zwangerschap was zeer risicovol. De dokter was erg bezorgd," herinnert Adriana zich. Uiteindelijk liep alles goed af en de vier oudere broers en zussen verwelkomden met vreugde hun nieuwe zusje. "Na de aanvankelijke schrik vanwege hetgeen de dokter ons had verteld, waren we God heel dankbaar."

Isabel bleek een lief klein meisje, vroom en aanhankelijk. "Als haar broers en zussen ruzie met elkaar hadden, rende ze naar de beeltenis

van Onze Lieve Vrouw en zette die tussen hen in, alsof ze wilde zeggen: 'Eens kijken of jullie voor Haar durven vechten. Als we in ons gezin de rozenkrans baden, vroeg ze of ze het eerste mysterie mocht voorgaan, omdat ze wist dat ze na het derde mysterie in slaap zou vallen.'" Isabel was heel bijzonder; zo bijzonder dat God haar heel snel bij Zich wilde hebben.

Het was Vaderdag, 19 juni. Alejandro en Adriana, samen met hun drie oudste kinderen, gingen 's morgens naar de Mis. De priester vroeg hen of zij tijdens het offertorium de geschenken naar het altaar wilden dragen. "Ik herinner me dat, terwijl we dit deden, de priester ieder van ons een zegen gaf. Wat we niet wisten was dat onze Heer ons spoedig om een nieuw en veel groter offer zou vragen binnen de volgende paar uur."

"Alles gebeurde zo snel. De hele familie zat aan tafel: grootouders, tantes en ooms, vaders en moeders, broers en zussen. We weten niet wat er gebeurde; plotseling zag iemand Isabel op de bodem van het zwembad liggen." Ze belden een ambulance en probeerden alles wat mogelijk was met eerste hulp. Iedereen was aan het bidden. "Die dag is de ambulancedienst nooit gekomen. We moesten de straat op om een taxi aan te houden met het kind in onze armen, om haar naar het ziekenhuis te brengen."

Ze konden niet geloven wat er gebeurde. "Van binnen zei ik: 'dit gaat niet gebeuren; God gaat haar bij ons laten, omdat ik er zo hard om vraag'", herinnert Adriana zich. Terwijl Alejandro aan het bidden was: "Heer, ik bied u mijn leven aan, maar behoud dat van mijn kind als het uw wil is." Stilte. Die dag

eindigde Isabel haar viering van Vaderdag in de hemel.

"Het is als een levende hel. Woorden kunnen niet beschrijven wat een moeder of vader doormaakt als ze een kind verliezen." Maar Adriana wist dat ze niet alleen was: "Isabels kleren uitdoen, haar speelgoed... het was allemaal zo pijnlijk. Ik herinner me dat ik naar een beeld van Onze Lieve Vrouw ging en een kaars aanstak en zei: 'Jij hebt dit ook meegemaakt: je hebt de kleren van Jezus verzameld, ze opgevouwen, zijn bezittingen opgeborgen. U moet mij onderwijzen en helpen om dat ook te doen.' Ik ben er zeker van dat Maria daar was, aan mijn zijde."

"God vroeg dit offer van mij op Vaderdag. Ik wist dat het een betekenis moest hebben," zegt Alejandro. Uiteindelijk realiseerde hij zich dat "het een streling uit de hemel was. God liet me inzien dat Hij

alles leidde." Ondanks hun pijn ging het leven in hun gezin gewoon door, en Adriana leerde kracht te putten uit de eucharistie. Ze kwam tot het inzicht dat "mijn bezoek aan het Heilig Sacrament elke dag een bezoek aan de Hemel was, en dus een ontmoeting met mijn dochter."

"Isabel is in de hemel. We hebben een dochter die een heilige is.... Deze zekerheid bracht vreugde in ons hele gezin. Het feit dat mijn kinderen zeker wisten dat ze een zus in de hemel hadden, stelde ons in staat om door te gaan." Drie jaar later kwam Josemaria. "Het ene kind kan de plaats van het andere niet innemen, maar de komst van de nieuwe baby hielp ons om Gods hand in alles te ontdekken. Het gaf ons grote vreugde."

Vorig jaar vierden Adriana en Alejandro hun 20-jarig huwelijksjubileum. "In deze jaren

hebben we Gods immense liefde ervaren. Hij heeft ons het grote voorrecht gegeven om een voorspreker in de hemel te hebben, een directe lijn. Hij heeft ons geleerd ons over te geven in zijn handen. We hebben geleerd te zeggen: "Wat jullie ook willen, wij willen het ook." En Adriana vervolgt: "Ik voel me zeer bevoorrecht dat God mij heeft uitgekozen om voor alle eeuwigheid Isabels moeder te zijn, want ik weet dat ook al is ze niet meer fysiek bij me, ik altijd haar moeder zal zijn." Ze zullen "een gezin voor alle eeuwigheid" zijn. En Alejandro voegt eraan toe: "De toekomst van de mensheid wordt beslist in het huis van elk gezin."

“Al het menselijk doen en laten, ook onze heiligheid, is een weefsel van kleinigheden die, al naar gelang de zuiverheid van mening, een schitterend tapijt van heldhaftigheid óf van gemeenheid, van deugd óf van

zonde vormen.” (heilige Jozefmaria, *De Weg*, nr. 826). Adriana glimlacht: "Deze woorden van de heilige Jozefmaria hebben veel voor mij betekend." Misschien zien we nu alleen de achterkant van het wandtapijt, met de knopen en figuren die moeilijk te onderscheiden zijn. Maar op een dag zullen we de voorkant van het wandtapijt zien en ons verbazen over het kunstwerk dat God met ons leven heeft geweven. Adriana en Alejandro hebben al twee kinderen in de hemel, die nu het hele wandtapijt zien. "God heeft grote dromen voor ons. Ik denk dat dat het geheim is om hier op aarde gelukkig te zijn: te worden wat God voor ons droomt."
